

การบวช : เรื่องที่ต้องเข้าใจให้ถูกต้องตรงตามพระพุทธประสงค์

เข้าใจผิด	เข้าใจถูก
๑. การบวชเป็นประเพณีนิยมที่สังคมยกย่องมาแต่โบราณ	๑. ในสมัยพุทธกาล การบวชไม่ใช่ประเพณีนิยม แต่บวชเนื่องจากผู้บวชมีความเข้าใจพระธรรมอยู่แล้วและมีอัธยาศัยที่แน่วแน่ในการสละความเป็นอยู่อย่างคฤหัสถ์ แล้วประพฤติปฏิบัติตามพระวินัยอย่างเคร่งครัดเพื่อการขัดเกลาจิตใจอย่างยิ่งในเพศบรรพชิต เป็นการบวชตามอัธยาศัย ไม่ใช่ตามอำเภอใจ ตามประเพณีนิยมหรือตามเทศกาลนิยม เพราะนั่นเป็นเรื่องของพิธีกรรมที่สำเร็จเมื่อเสร็จสิ้นพิธี แต่สิ่งที่สำคัญคือการถือครองเพศบรรพชิต เพราะการเป็นภิกษุมิได้อยู่ที่จีวร แต่อยู่ที่พระธรรมวินัย
๒. การบวชเป็นการปฏิบัติกิจของลูกผู้ชาย	๒. การบวชเป็นการสละเพศคฤหัสถ์เพื่อการขัดเกลาจิตใจ ไม่เกี่ยวกับเพศชายหรือหญิง ในสมัยก่อนเมื่อยังมีภิกษุณี ก็ไม่มีการกล่าวเลยว่าการบวชภิกษุณีเป็นการปฏิบัติกิจของลูกผู้หญิง
๓. บวชเป็นการได้ทำความดีได้เจริญกุศลอย่างสูงกว่าคฤหัสถ์	๓. ความดีหรือกุศลในพระพุทธศาสนาขึ้นอยู่กับจิตใจเป็นสำคัญ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับเพศ หรือขึ้นอยู่กับรูปแบบพิธีกรรม ดังนั้น แม้จะเป็นคฤหัสถ์แต่มีปัญหาที่เข้าใจพระธรรมได้ถูกต้องก็สามารถทำความดีและเจริญกุศลได้สูงยิ่งถึงในระดับพระอริยบุคคลในเพศฆราวาสก็ยังมี เช่น นางวิสาขา มิคระมาตา อนาถบิณฑิกเศรษฐี หมอชีวกโกมารภัจจ์ พระเจ้าพิมพิสาร เป็นต้น ล้วนเป็นพระอริยะที่ต่างทำความดีด้วยคุณธรรมที่สูงยิ่งในเพศฆราวาสทั้งสิ้น
๔. บวชเพื่อใกล้ชิดพระธรรมวินัย ได้ศึกษาและประพฤติปฏิบัติพระธรรม	๔. แม้อยู่ในเพศคฤหัสถ์ก็ใกล้ชิดพระธรรมวินัยได้จากการศึกษาและการฟังพระธรรมคำสอนที่เผยแพร่อยู่แล้วโดยทั่วไป ไม่จำเป็นต้องบวช

<p>๕. การบวชทำให้มีเวลาทุ่มเทในการศึกษาและปฏิบัติธรรม</p> <p>๖. บวชเพื่อสืบอายุพระศาสนา</p> <p>๗. บวชเพื่อให้บิดามารดาญาติมิตรปลาบปลื้มที่บุตรได้แสวงหาอริยทรัพย์</p>	<p>เพื่อให้ได้ใกล้ชิดพระศาสนา แต่การบวชเพื่อจะได้ใกล้ชิดพระศาสนา กลับจะเป็นการปิดกั้นการศึกษาพระธรรมวินัยที่สามารถศึกษาหาความรู้ได้ในทันที ในขณะที่การให้บวชเพื่อจะได้ใกล้ชิดพระพุทธศาสนา เป็นการชักจูงโดยรูปแบบ ไม่ใช่การชักจูงโดยการให้ความเข้าใจที่ถูกต้องตั้งแต่แรกถึงประโยชน์ของพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์</p> <p>๕. การบวชสำหรับผู้ที่ไม่เข้าใจพระธรรมวินัยดีแล้วย่อมสละชีวิตคฤหัสถ์เพื่อศึกษาและอบรมเจริญปัญญาเพื่อประโยชน์อย่างแท้จริง แต่สำหรับผู้ที่ไม่เข้าใจพระธรรมวินัยอย่างถ่องแท้และไม่มีอริยาคัยสละชีวิตคฤหัสถ์ แม้จะมีเวลาศึกษาและปฏิบัติธรรม แต่ไม่สามารถดำรงตนในเพศภิกษุได้อย่างเหมาะสม และไม่มีอุปนิสัยผูกพันในการประพฤติปฏิบัติตามพระวินัยบัญญัติ ย่อมทำให้ละเมิดพระวินัย กลับกลายเป็นโทษเสียมากกว่า</p> <p>๖. การสืบทอดพระศาสนาขึ้นอยู่กับการณ์ที่พุทธบริษัทสี่พร้อมเพรียงกันศึกษาพระธรรมด้วยความเคารพ จนกระทั่งเกิดปัญญารู้แจ้งในสัจธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับจำนวนของผู้ที่บวชเป็นภิกษุ แต่หากบวชกันมาก ๆ แต่ต่างไม่สามารถดำรงเพศบรรพชิตตามพระธรรมวินัยแล้ว แทนที่จะเป็นการสืบทอดพระศาสนา กลับเป็นการทำลายพระศาสนาเสียมากกว่า</p> <p>๗. บิดามารดาญาติมิตรย่อมปลาบปลื้มในความดีทุกประการของบุตร แม้จะทำความดีในเพศฆราวาสก็ตาม การบวชเพียงชั่วคราว เป็นเพียงพิธีกรรม ย่อมเป็นการปลาบปลื้มในสิ่งที่มีผลน้อยมาก แต่เนื่องจากเป็นความเชื่อที่ไม่ได้</p>
---	--

<p>๘. บวชเพื่อตอบแทนพระคุณโดยการชักนำบิดา มาดาญาติมิตรให้เข้าใกล้ชิดพระพุทธศาสนา เป็นการตอบแทนด้วยอริยทรัพย์</p> <p>๙. บวชเพื่อประกันตนเองว่าสามารถประพฤติ ความเป็นดีได้</p> <p>๑๐. บวชเพื่อสร้างอุปนิสัยในทางที่ดีมีคุณธรรม และตัดนิสัยไม่ดีทั้งหลาย</p>	<p>พิจารณาเหตุและผล คิดไปว่าได้ปลาบปลื้มใน บุญกุศลมากไปกว่าความดีอื่น ๆ</p> <p>๘. จริงอยู่ว่าการตอบแทนพระคุณบิดามารดาญาติ มิตรให้ได้เข้าใกล้ชิดพระพุทธศาสนาเป็นการตอบ แทนที่สำคัญ แต่บุตรสามารถกระทำได้ไม่ว่าจะ อยู่ในเพศใด ไม่จำเป็นต้องรอให้บวชเสียก่อน และที่ สำคัญคือบุตรชักนำให้ใกล้ชิดพระพุทธศาสนา เพียงขณะที่บวชเท่านั้น ย่อมไม่ใช่การตอบ แทนที่แท้จริง แต่ก็ตอบแทนที่แท้จริงคือการชัก นำให้บิดามารดาตั้งมั่นในศีล ในธรรม มีความ เข้าใจพระธรรมได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น เป็นเรื่อง ที่ต้องกระทำต่อเนื่องไปตลอดชีวิต</p> <p>๙. การประพฤติดีนั้นเป็นเรื่องที่บุคคลสามารถ ประเมินตนเองได้ว่าสามารถทำได้หรือไม่ ทำ ได้เพราะเหตุใด ทำไม่ได้เพราะเหตุใด ไม่ใช่ต้อง มาบวชเพื่อที่จะประกันหรือรับรองตนว่าทำได้ และหากบวชแล้วทำไม่ได้ ย่อมเกิดความ เสียหายต่อตนและพระศาสนาเป็นอย่างมาก มี วิธีอื่นอีกมากมายในการทดสอบความดีของตนที่ ปลอดภัยและดีกว่าการที่จะต้องมาบวชมากมาย</p> <p>๑๐. ผู้ที่เข้ามาบวชต้องมีอุปนิสัยที่ประสงค์จะขัด เกลาเกลสอย่างยิ่งมาก่อน ไม่ใช่เข้ามาบวช เพื่อที่จะสร้างอุปนิสัย หรือตัดนิสัย อย่างที่พ่อ แม่ทำกับบุตร เนื่องจากวัดมีโรงเรียนตัดนิสัย และเพศบรรพชิตเป็นเพศที่บริสุทธิ์และสูงกว่า เพศฆราวาส หากผู้บวชยังไม่มีอุปนิสัยในการละ และขัดเกลาก่อน ย่อมไม่สามารถประพฤติ ปฏิบัติตามพระวินัยบัญญัติที่เป็นการขัดเกลากิเลสอย่างยิ่งได้ ทำให้เกิดความเสื่อมเสียต่อ พระศาสนาเป็นอย่างมากดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน ส่วนผู้ที่ประสงค์จะสร้างอุปนิสัยให้มีคุณธรรม จริง ๆ ก็ทำได้แม้อยู่ในเพศคฤหัสถ์ ดังที่มีค้าย</p>
---	--

<p>๑๑. บวชเพื่อให้ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนหาความรู้ต่าง ๆ</p> <p>๑๒. การบวชเรียนในเวลาจำกัด มิใช่เพื่อประโยชน์ในการอยู่เป็นสมณะ แต่เพื่อประโยชน์ในการออกไปครองบ้านครองเรือน</p> <p>๑๓. การบวชชั่วคราวเพื่ออุทิศกุศลให้บุคคลที่เคารพนับถือ</p>	<p>คุณธรรมสำหรับบุคคลทั่ว ๆ ไป และเมื่อหากพัฒนาอุปนิสัยและความเข้าใจพระธรรมวินัยได้อย่างแท้จริงแล้ว ก็สามารถบวชในภายหลังด้วยความมั่นใจจริงได้</p> <p>๑๑. เป็นการบวชที่ผิดวัตถุประสงค์ตามพระธรรมวินัย เนื่องจากภิกษุนอกจากต้องประพฤติพรหมจรรย์แล้ว มีกิจที่ต้องศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยเท่านั้น ไม่ใช่เรียนวิชาความรู้ทางโลก</p> <p>๑๒. การบวชมิใช่เรื่องที่ทำกันชั่วคราว มิใช่เรื่องที่จะมาแสวงหาความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะความรู้ต่าง ๆ ที่มีประโยชน์นั้น บุคคลสามารถแสวงหาได้ตลอดเวลาและนำไปใช้นำไปปฏิบัติเพื่อการครองบ้านครองเรือนได้อยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องมาบวช การบวชไม่ใช่แค่ัมภ์ทหารแค้นบิณัย ที่จะมิไ่วสำหรับฝึกฝนตนเองเพื่อนำไปใช้ในชีวิตภายนอก แต่พระธรรมวินัยเป็นเรื่องของการศึกษาอบรมเพื่อให้เกิดปัญญาขัดเกลาจิตใจ ต้องกระทำไปตลอดชีวิต ไม่ว่าจะอยู่ในเพศใดก็ตาม และเพศบรรพชิตนั้นเป็นการขัดเกลาย่างยิ่งต่างไปจากคฤหัสถ์ หากประสงค์จะศึกษาหาความรู้จากพระธรรมก็เริ่มได้ในทันที ไม่จำเป็นต้องรอและสนใจเฉพาะขณะที่บวช การบวชชั่วคราวทำให้พระธรรมวินัยกลายเป็นเพียงเครื่องมือที่จะแสวงหาประโยชน์ต่อไปในทางโลก มากกว่าเห็นถึงความสำคัญของพระสัทธรรมที่นำมาซึ่งปัญญาทำให้เข้าใจความจริงในสัจธรรมที่นำสัตว์ออกจากสังสารทุกข์ พระธรรมวินัยจึงเป็นเรื่องที่มีคุณค่าและควรได้รับการศึกษาเล่าเรียนด้วยความเคารพยิ่ง</p> <p>๑๓. แม้จะเป็นเจตนาที่ดี แต่หากการบวชเป็นเพียงพิธีกรรมและรูปแบบเท่านั้น ย่อมไม่เป็นการเจริญกุศลที่ถูกต้องและแท้จริง โดยเฉพาะเมื่อ</p>
---	--

<p>๑๔. อย่างไรก็ตามการบวชดีกว่าไม่บวช</p> <p>๑๕. หากไม่มีการบวชแล้วย่อมไม่มีหนทางอื่นที่จะได้เจริญบุญกุศลในพระศาสนา</p> <p>๑๖. ไม่สนับสนุนการบวชแล้วจะทำนุบำรุงพระศาสนาได้อย่างไร?</p>	<p>บวชแล้วมีแนวโน้มที่จะประพฤติปฏิบัติดีดีพระวินัยเนื่องจากไม่เข้าใจพระธรรมวินัยอย่างถ่องแท้ การอุทิศกุศลจึงไม่อาจที่จะบรรลุผล แต่หากชาวพุทธได้เข้าใจโดยแท้จริงว่า กุศลที่พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญนั้นคือสิ่งใด ทุกคนย่อมเจริญกุศลนั้น ๆ ได้ถูกต้อง และสามารถแสดงออกให้ผู้อื่นได้ชื่นชม และอุทิศส่วนกุศลได้เสมอ ไม่จำกัดเวลาและไม่ต้องมีรูปแบบพิธีการใด ๆ เลย</p> <p>๑๔. การบวชดีสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องและมียศฐาซึ่งจะขัดเกลากิเลสอย่างแท้จริงในเพศบรรพชิต ไม่ใช่การบวชชั่วคราว บวชตามประเพณีนิยม หรือบวชด้วยความหวังประโยชน์แก่ตน แต่จะเป็นผลเสียอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ไม่มีความเข้าใจที่ถูกต้อง เพราะจะนำไปสู่การละเมิดพระวินัยอันก่อให้เกิดผลร้ายแก่ตนและทำให้พระศาสนาเสื่อมสูญต่อไปในภายภาคหน้า</p> <p>๑๕. หากไม่เข้าใจเรื่องบุญในพระพุทธศาสนาแล้วย่อมทำให้เกิดเช่นนั้น บุญในพระพุทธศาสนามีถึง ๑๐ ประการ ซึ่งเป็นไปในเรื่องของ การให้ทาน การอุทิศความดีที่ทำไว้แล้ว การยินดีในความดีทั้งหลาย การรักษาศีล ความอ่อนน้อมต่อผู้ควรอ่อนน้อม ความช่วยเหลือทำประโยชน์แก่ผู้อื่น การอบรมขัดเกลากิเลส การฟังพระธรรม การแสดงพระธรรม และการทำความเห็นให้ตรงและถูกต้อง นี่เป็นบุญในพระพุทธศาสนาที่สามารถทำได้ทุกเพศทุกวัย ไม่จำกัด และไม่ต้องมีรูปแบบหรือพิธีการใด ๆ เป็นบุญที่สำเร็จได้เสมอและเกิดผลจริง</p> <p>๑๖. ไม่ใช่ไม่สนับสนุนการบวช แต่หากเป็นการบวชที่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย โดยผู้บวชมีอริยาธยสละเพศคฤหัสถ์เพื่อขัดเกลากิเลสอย่างแท้จริงแล้ว เป็นเรื่องที่ควรสนับสนุนเป็นอย่างดี</p>
--	--

	<p> ยิ่ง เพราะผู้บวชเป็นภิกษุด้วยพระธรรมวินัย ย่อมนำมาซึ่งความดี ความผาสุก ความเลื่อมใส ศรัทธา และความตั้งมั่นในพระสัทธรรม แต่หาก ผู้บวชไม่มีอัธยาศัย ใช้ชีวิตเยี่ยงคฤหัสถ์ รับเงิน รับทอง ยุ่งเกี่ยวเรื่องทางโลก ประจบเอาใจ คฤหัสถ์ เป็นหมอยา หมอดู ทำไสยศาสตร์ บอก ไปให้ห่วย แสวงหาลาภยศ สรรเสริญ กระทำ การย่ำยีพระธรรมวินัยเช่นนี้ เป็นเรื่องที่ไม่ควร สนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นการสนับสนุน ให้ช่วยกันทำลายพระศาสนา </p>
--	--